

อุปลักษณสัตว์ที่แสดงมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวละครพระเอกและนายเอกในนวนิยายวัยรุ่นแนววาย Animal Metaphors that Reflect the Concept of Hero and Heroine in Yaoi Novels

อนุชา พิมศักดิ์¹ และ โซภิ อุ่นทะยา²
Anucha Pimsak¹ and Sopee Untaya²

Article History
Receive: February 24, 2020
Revised: July 22, 2021
Accepted: July 23, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอุปลักษณสัตว์ที่แสดงมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวละครพระเอกและนายเอกในนวนิยายวัยรุ่นแนววาย ซึ่งนายเอกในที่นี้หมายถึงเพศวิถีหรือเพศสภาพของชายที่เป็นหญิง โดยใช้ตัวบทนวนิยายวัยรุ่นแนววายจำนวน 10 เล่ม ที่ตีพิมพ์ในช่วงปี พ.ศ.2556-2560 การวิเคราะห์ที่ใช้แนวคิดอุปลักษณเชิงมโนทัศน์ ผลการวิจัยพบว่า อุปลักษณสัตว์ที่แสดงมโนทัศน์พระเอกมีความหมายในเชิงบวก คือ เป็นผู้ปกครอง ผู้ล่า สูงใหญ่ แข็งแรง หน้าตาดี เป็นที่ปรารถนาทางเพศของทั้งชายและหญิง ส่วนมโนทัศน์ของนายเอกมีความหมายในเชิงลบ คือ เป็นผู้ถูกควบคุม เป็นเหยื่อ อ่อนแอ ไร้ใจไม่ได้ จากผลการวิจัยดังกล่าวทำให้เห็นระบบคิดที่ปรากฏในนวนิยายวัยรุ่นแนววายว่าสังคมไทยผูกติดกับระบบชายเป็นใหญ่ เพราะบทบาทของพระเอกคือความเป็นชาย ส่วนนายเอกคือภาพของความเป็นหญิง แม้ตัวละครจะเป็นชายเช่นกันแต่ท้ายที่สุดแล้วผู้รับบทบาทหญิงคือผู้ถูกระงับ การให้ความหมายนายเอกว่าอ่อนแอ ไม่มีอำนาจในการเรียกร้องใดๆ จากพระเอก เป็นระบบคิดแบบคู่ตรงข้ามที่พบในสังคมไทย เป็นการผลิตซ้ำความหมายของอุดมการณ์ปิตาธิปไตยที่ยังคงฝังรากลึกในสังคมไทย เพราะแม้แต่นวนิยายวัยรุ่นแนววายที่หลายคนเข้าใจว่าคืออีกเสียงหนึ่งของการเรียกร้องความเท่าเทียมทางเพศก็ยังคงอยู่ภายใต้ระบบคิดแบบชายเป็นใหญ่อยู่เช่นเดิม

คำสำคัญ : นวนิยายวัยรุ่นแนววาย ; นายเอก ; พระเอก ; มโนทัศน์ ; อุปลักษณสัตว์

¹ นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, Graduated Student, Faculty of Humanities and Social Sciences, Mahasarakham University

² อาจารย์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, Lecturer in Faculty of Humanities and Social Sciences, Mahasarakham University

ABSTRACT

The aim of this research was to study the animal metaphor as illustrating upon the concept of the hero and heroine characters 10 Yaoi novels. The main actor refers to male who behaves like female published during the year 2013-2017 through the use of metaphor conceptual analysis. The results revealed that the animal metaphor showing the concept of the hero characteristics had positive meanings, which represent to the ruler, the predator, a man with tall, strong, good looking appearance who attracted the sexuality from both male and female. The characteristics of heroine showed the negative meanings including being under controlled person, victimized, and weak and untrustworthy characteristics. Regarding the results presented, it revealed the thinking system of the Yaoi novel that Thai society was mostly rely on male-since hero, which was represented by male. Although the heroine referred to male, this character always represented the image of woman who the receiver in the end of the story. Characterizing the heroine as a man who was weak and lacked of authority to request anything from the hero. Such thinking system was considerably binary opposition that has been deeply rooted in Thai society. Although the Yaoi novel is generally recognized as the way to provoke gender equality, the patriarchal system in the society is generally observed in this kind of novel.

Keywords : Yaoi Novels ; Hero ; Heroine ; Reflect the Concept ; Animal Metaphors

บทนำ

เมื่อศึกษาวัฒนธรรมประชาานิยมของไทยปัจจุบันจะเห็นได้ว่าได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมต่างประเทศซึ่งมีมาอย่างต่อเนื่อง ยิ่งพินิจวัฒนธรรมวรรณกรรมของไทย พบว่านอกจากอิทธิพลของรูปแบบวรรณกรรมที่รับมาจากตะวันตกแล้ว อิทธิพลสำคัญอีกประการหนึ่งคือวัฒนธรรมประชาานิยมเอเชีย ประเทศญี่ปุ่นเป็นชาติแรกๆ ในเอเชียที่เข้ามามีบทบาทต่อวัฒนธรรมไทย โดยเฉพาะวรรณกรรมวัยรุ่นที่มีมาตั้งแต่วัฒนธรรมการ์ตูนและนวนิยายที่แพร่หลายในสังคมวัยรุ่นมาช้านาน ปัจจุบันวัฒนธรรมประชาานิยมถูกส่งผ่านหลายช่องทาง โดยเฉพาะทางสื่อสังคมออนไลน์ Runruthai Satchaphan (2017) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ใหม่สำหรับการสร้างสรรค์วรรณกรรมจินตนาการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งนวนิยาย เรื่องสั้นก็มีบ้างแต่ไม่มากเท่านวนิยาย ส่วนกวีนิพนธ์มีจำนวนน้อยลงไปอีก วรรณกรรมที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตเรียกกันว่าวรรณกรรมออนไลน์ หรือนิยายออนไลน์ (Online Novel) เพราะส่วนมากเป็นเรื่องเล่าขนาดยาว นวนิยายออนไลน์นี้อาจเป็นงานเขียนใหม่ที่เผยแพร่เป็นตอนๆ หรือนำวรรณกรรมที่ตีพิมพ์จำหน่ายเป็นเล่มแล้วมาเผยแพร่ซ้ำในเว็บไซต์ นอกจากกระบวนการดังที่เรารู้จัก สัจจพันธุ์กล่าว ยังมีการนำวรรณกรรมออนไลน์ไปตีพิมพ์เป็นหนังสือเล่มโดยสำนักพิมพ์ กระบวนการนี้คือหลังจากที่นักเขียนเผยแพร่นวนิยายผ่านเว็บไซต์ที่รับเผยแพร่นิยายออนไลน์ เช่น www.dekdee.com เมื่อได้รับความนิยมจากผู้อ่านในสังคมออนไลน์โดยพิจารณาจากยอดการอ่านแล้ว ทางสำนักพิมพ์ก็จะประสานกับนักเขียนเพื่อขอซื้อลิขสิทธิ์มาตีพิมพ์เป็นหนังสือเล่มอีกครั้ง โดยเฉพาะนวนิยายวัยรุ่นแนววาย

นวนิยายวัยรุ่น (Young Adult Novels) เป็นประเภทย่อย (Genre) ของนวนิยายแนวรัก (Romance) นวนิยายกลุ่มย่อยของนวนิยายวัยรุ่นอีกกลุ่มหนึ่งที่น่าสนใจศึกษา เคยปรากฏเป็นประเด็นขัดแย้งทางสังคมเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมทางเพศ คือนวนิยายวัยรุ่นแนววาย (Yaoi) นวนิยายเฉพาะกลุ่มที่กลายเป็นกระแสนิยมมากในปัจจุบัน ซึ่งได้รับอิทธิพลจากวัฒนธรรมประชาานิยมญี่ปุ่นที่แพร่กระจายไปทั่วโลกเมื่อประมาณ 40 ปีมาแล้ว แต่เพิ่งได้รับความนิยมและตีพิมพ์เผยแพร่อย่างเปิดเผยในร้านหนังสือประมาณ 10 ปีที่ผ่านมา ส่วนพัฒนาการของการสร้างสรรค์นวนิยายประเภนี้ของไทยมาจากนักอ่านการ์ตูนวายญี่ปุ่น ผู้ชมแอนิเมชันวายญี่ปุ่น แล้วนำมาพัฒนาเป็นรูปแบบนวนิยายเผยแพร่ในเว็บไซต์นวนิยายออนไลน์จนเกิดกระแสความนิยมและสำนักพิมพ์คัดสรรตีพิมพ์ในเวลาต่อมา มีสำนักพิมพ์ตีพิมพ์นวนิยายแนวนี้ออกมาในตลาดหนังสือและขายแบบออนไลน์จำนวนมาก เช่น เอเวอร์วาย ทูปีเลิฟ นาบู ไฟร์เวิร์กส์ มีดี เป็นต้น และที่เขียนให้อ่านแบบออนไลน์ใน www.thaiboylove.com หรือ www.thanwalai.com ก็มีปริมาณสูง รวมทั้งมีผู้ติดตามอ่านและแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องจำนวนหนึ่งเห็นความคิดเห็นขึ้นใจ แสดงให้เห็นถึงความนิยมที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

คำว่า “วาย (Y)” มาจากคำว่า ยาโออิ หรือ ยาโอโย (Yaoui) ในภาษาญี่ปุ่น ซึ่งแต่เดิมใช้เป็นคำที่สื่อถึงงานประเภทยโดจินชิ (Doujinsshi) อันเป็นผลงานวาดล้อเลียนงานเขียนประเภทการ์ตูน มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเพศชายด้วยกัน จึงอาจกล่าวได้ว่าจุดเริ่มต้นของนิยายวายคือการบอกเล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพศเดียวกันตามจินตนาการของผู้เขียน (Lertwichayaroj, 2017)

เนื้อหาในนวนิยายวายรุ่นแนววายมีรูปแบบการเล่าเรื่องคล้ายกับนวนิยายวายรุ่นอื่นๆ แต่จะเน้นเรื่องการแสดงออกถึงความรักเพศเดียวกันอย่างชัดเจน มีลักษณะที่แตกต่างจากนวนิยายแนวรักร่วมเพศของนักเขียนกลุ่มกระแสหลักที่มุ่งนำเสนอตัวละครเพื่อแสดงออกถึงปัญหาทางบรรทัดฐานสังคมที่มีต่อกลุ่มเพศที่ไม่อยู่ในกรอบความรักแบบรักต่างเพศ มาร์ก แมคเคลแลนด์ (Mark McLelland) ได้กล่าวถึงวรรณกรรมแนวนี้นี้ว่าสร้างขึ้นมาจากอุดมคติของผู้หญิงที่มองว่าความรักแบบชายรักชายคือสิ่งสวยงามและต้องการความเอาใจใส่ ทุ่มเท มากเสียยิ่งกว่าความรักแบบชายหญิงทั่วไป (McLelland, 2000) ส่วนแคทเทอรีน แมคคินนอน (Mackinnon, 1997) เสนอว่าวรรณกรรมวายอาจเป็นความพยายามในการต่อสู้ และแสดงออกเกี่ยวกับความพึงพอใจทางเพศของผู้คนในสังคมที่ถูกจำกัดทั้งรูปแบบและปริมาณ รวมทั้งเพศวิถีที่มีเพียงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายและผู้หญิงเท่านั้น เพื่อปลดปล่อยจินตนาการของมนุษย์ให้อิสระจากกฎเกณฑ์ต่างๆ ในชีวิตจริง

ตัวละครชายรักชายในวรรณกรรมวายใช้แทนด้วยคำว่า เมะ กับ เคะ ฝ่ายรุกแทนด้วยคำว่า เซะเมะ-Seme (Top) และฝ่ายรับแทนด้วยคำว่า อุเคะ-uke (Bottom) เงื่อนไขของความหมายเหล่านี้เกิดขึ้นในศิลปะการต่อสู้ของญี่ปุ่น (Zanghellini, 2009) seme มาจากคำกริยา Ichidan "การโจมตี" ในขณะที่ uke มาจากคำกริยา "ตั้งรับ" (Kinsella, 1998) และใช้ในภาษาสแลงเกย์ของญี่ปุ่นเพื่อหมายถึงหุ้นส่วนที่เปิดกว้าง (ด้านล่าง) ในการมีเพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก ทั้งนี้ในตัวบทจะมีการอธิบายบทบาททางเพศแฝงอยู่เสมอ มีการใช้คำแทนเมะ ว่า “พระเอก” และ เคะ ว่า “นายเอก” ในนวนิยายวายรุ่นแนววายไทย แต่ก็ใช้ปะปนกันไปตามบริบท ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้คำว่าพระเอกกับนายเอกที่หมายถึงตัวละครเอกของเรื่องตามบทบาทดังกล่าว

นวนิยายวายรุ่นแนววายมีการใช้ภาษาเพื่อแสดงความเปรียบ โดยการเปรียบเทียบตัวเองหรืออีกฝ่ายหนึ่งเป็นสิ่งที่ต่าง ๆ จึงปรากฏอุปสรรคจำนวนมาก เป็นข้อมูลที่น่าสนใจศึกษา งานวิจัยนี้จึงได้ประยุกต์แนวคิดอุปสรรค (Metaphor) ของ Lakoff and Johnson (1980) ที่วิเคราะห์อุปสรรคในภาษาพูดทั่วไปมาวิเคราะห์ภาษาในนวนิยายวายรุ่นแนววาย โดยอุปสรรคเป็นกระบวนการทางปริชาณที่สะท้อนมโนทัศน์ของผู้ใช้ภาษา กล่าวคือ เมื่อมนุษย์มีมุมมองหรือวิธีคิดต่อสรรพสิ่งเช่นไร ย่อมมีพฤติกรรมรวมไปถึงการใช้ภาษาที่สอดคล้องกับวิธีคิดนั้นๆ โดยทั่วไปเราจะทำความเข้าใจสิ่งที่ไม่คุ้นเคยหรือเข้าใจได้ยากผ่านสิ่งที่จับต้องได้ รับรู้ได้ง่ายกว่า มองเห็นเชิงกายภาพได้ชัดเจนกว่า Lakoff and Johnson เรียกอุปสรรคที่ปรากฏในภาษาว่า ถ้อยคำอุปสรรค (Metaphorical Expression) และเรียกอุปสรรคในระบบคิดว่า มโนอุปสรรค (Conceptual Metaphor) (Natthaporn Panpothong, 2014) ตัวบทนวนิยายวายรุ่นแนววายพบว่ามีการใช้ “สัตว์” มาถ้อยความหมายจากแวดวงความหมายต้นทางไปยังแวดวงความหมายปลายทางอยู่เป็นจำนวนมาก จึงน่าสนใจว่าการใช้อุปสรรคสัตว์ที่แสดงมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวละครเอกของเรื่องบ่งบอกมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวละครเอกทั้งพระเอกและนายเอกในนวนิยายวายรุ่นแนววายอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. พระเอกในนวนิยายวายรุ่นแนววาย
2. นายเอกในนวนิยายวายรุ่นแนววาย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้อุปสรรคในนวนิยายวายรุ่นแนววาย งานวิจัยที่ศึกษาในประเด็นนี้ยังไม่พบที่มีการศึกษาส่วนใหญ่คือประเด็นเพศภาวะหรือเพศวิถี ดังในบทความเรื่อง “ผมก็แค่จับพี่ทำเมียครับ!” : จินตนาการเรื่องการทำท่ายานาจนกับการ (ไม่) ทำท่ายานาจนภายใต้จินตนาการในนิยายวายเรื่อง “SOTUS: พี่ว่าตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง” ของ Sae-chia (2016) ที่ศึกษาตัวบทนวนิยายวายเรื่อง “SOTUS: พี่ว่าตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง” โดยใช้แนวคิดเรื่องเพศภาวะและเพศวิถีเพื่อพิจารณานวนิยายเรื่องดังกล่าวในฐานะพื้นที่จินตนาการเรื่องการทำท่ายานาจน ผลการศึกษาพบว่า นวนิยายเรื่องดังกล่าวจะนำเสนอเพศภาวะและเพศวิถีของคู่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละครเอกชายรุ่นน้องที่ “ปีนเกลียว” กับตัวละครเอกชายรุ่นพี่ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยเล่าคู่ขนานไปกับการตั้งคำถามเกี่ยวกับระบบ SOTUS ในมหาวิทยาลัยไทย ทว่าการที่นักเขียนให้นวนิยายจบลงโดยให้ตัวละครเอกชายทั้งสองสมหวังในความรักอาจนับว่ามีใช้การทำท่ายานาจนแต่อย่างใด เพราะยังคงผลิตซ้ำ

อำนาจปิตาธิปไตยที่ผู้ชายเป็นใหญ่แม้จะเป็นในความสัมพันธ์ระหว่างชายกับชายก็ตาม นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาบทบาทของตัวละครเอกชายรุ่นน้องที่สืบทอดการเป็น “แฮตวัก” ต่อจากตัวละครรุ่นพี่จะเห็นว่า นั่นคือภาพนำเสนอของการอ้างว้างซึ่งระบบ SOTUS ที่ปรากฏผ่านนิยายวายเรื่องดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า นิยายวายเรื่องนี้ในฐานะที่เป็นพื้นที่จินตนาการเรื่องการท้าทายอำนาจยังคงผลิตซ้ำอำนาจที่โหดเหี้ยมอยู่ในสังคมมากกว่าจะตั้งคำถามเพื่อพยายามสลายอำนาจดังกล่าว ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพิจารณาในแง่เพศภาวะของนักเขียนซึ่งเป็นผู้หญิงอาจกล่าวได้ว่า นักเขียนหญิงยังคงตกอยู่ใต้อำนาจปิตาธิปไตยไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม

การศึกษาตัวบทวรรณกรรมวายปัจจุบันพบว่ามีการศึกษาหลายตัวบททั้งนวนิยาย ละครชุด เพลง หรือกิจกรรมที่สืบเนื่องจากวรรณกรรม ในบทความของ Vespada (2017) เรื่อง “จูบ, เปลือย, ความรักในละครแนวหนุ่มน้อยรักกัน” กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวบทนวนิยายที่นำเสนอการบริโภคเพื่อบ่งบอกอัตลักษณ์ชายรักชายนั้น เป็นการให้ความสำคัญกับกระบวนวิธีนิยมใหม่ให้คุณค่ากับการบริโภค การบริโภคได้กำหนดความหมายของชายรักชายภายใต้วาทกรรม “ผู้ชายรักกัน” หรือ “หนุ่มน้อยรักกัน” ทั้งนี้ตัวบทที่เสนอความวิเคราะห์คือละครชุดทางโทรทัศน์ที่นำตัวบทนวนิยายมาดัดแปลง เป็นการนำเสนอภาพของชายรักชายผ่านภาษาเป็นการประกอบสร้างความหมายของอัตลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงการบอกว่า “เราเป็นใคร” ผ่านชุดความคิดที่นำเสนอออกมา โดยในนวนิยายวายรุ่นแนววายเป็นตัวบทที่มีลักษณะของความเป็นตัวแทน (Representation) กล่าวคือ มีลักษณะเป็นวาทกรรมที่ครอบงำและส่งผลการรับรู้ของคน การต่อยอดผ่านชุดภาษาจึงเป็นการประกอบสร้างความหมายของอัตลักษณ์ชายรักชาย เช่นเดียวกับงานศึกษาของ Prasannam (2019) ที่กล่าวถึงตัวบทวรรณกรรมแนววายในบทความเรื่อง “อยู่กับแฟน: ตัวบทชายโหยของไทยกับวัฒนธรรมมวลชนในบริบทข้ามสื่อ” ที่เสนอว่านวนิยายวายรุ่นแนววายมิได้เพียงถูกอ่านแต่ถูก “ใช้” หรือ “บริโภค” โดยผู้อ่านที่อาจมีอัตลักษณ์ของแฟนซ้อนอยู่ด้วย และยิ่งกล่าวว่าผู้อ่านหรือแฟนมิใช่ผู้บริโภคที่เฉื่อยชา แต่สามารถสร้างตัวบทในฐานะรูปแบบหนึ่งของการอ่านตีความ หรือเป็นการฉวยใช้ตัวบทจากตัวบทต้นทางหรือสถาบัน ในขณะที่เดียวกันสถาบัน องค์กร หรือผู้อุปถัมภ์ก็ฉวยใช้วัฒนธรรมวายหรือวัฒนธรรมแฟนในการสร้างผลิตภัณฑ์ที่ป้อนกลับเข้าไปในวัฒนธรรมแฟนอีกทอดหนึ่ง แสดงให้เห็นพลวัตภายในเครือข่ายการบริโภคของวัฒนธรรมมวลชนในบริบทข้ามสื่อได้อย่างชัดเจน ในประเด็นที่นักเขียนเสนอนี้ยังสามารถพบได้ในเพลง ละครชุดทางโทรทัศน์ หลายช่องที่นำเสนอละครแนวชายรักชาย จนเป็นกระแสนิยมในปัจจุบัน จนกล่าวได้ว่า แม้นวนิยายวายรุ่นแนววายจะไม่สามารถสะท้อนความเป็นชายรักชายได้อย่างสมจริงแต่นวนิยายแนวนี้นักกลับสามารถสร้างความเป็นวายจนกลายเป็นความจริงในโลกบันเทิงไทย และส่งผลต่อการยอมรับความเป็นชายรักชายในสังคมไทยที่เปิดกว้างยอมรับมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน เพราะการผลิตซ้ำความหมายเดิมย่อมทำให้เกิดการยอมรับตามแบบวัฒนธรรมบริโภคนั่นเอง จากตัวอย่างทั้งสองบทความชี้ให้เห็นว่าตัวบทวรรณกรรมแนววายได้ถูกขยายขอบเขตออกไปจากนวนิยายสู่ตัวบทอื่นๆ ในสังคมไทย ซึ่งแตกต่างจากอดีตที่สังคมมองว่าวรรณกรรมแนวนี้น่าพิศมัยดังผลการศึกษาของ Panadda Peecharoen (2013) เรื่อง “ความชอบด้วยกฎหมายของหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นประเภทชายรักชายจากมุมมองนิติเศรษฐศาสตร์” โดยใช้ตัวบทหนังสือการ์ตูนแนววายที่ผู้หญิงนิยมอ่าน มีเรื่องเพศเป็นส่วนหนึ่งในการนำเสนอเนื้อเรื่อง หนังสือประเภทนี้จึงมีเนื้อหาที่ค่อนข้างเสี่ยงต่อการละเมิดกฎหมายอาญาของไทย การที่ประเทศไทยมีการปรับใช้กฎหมายอาญาควบคุมสื่อหวังที่จะลดและขจัดสื่อที่ไม่เหมาะสมออกไป กลับส่งผลในทางตรงกันข้าม เพราะการ์ตูนวายในตลาดไม่ได้มีจำนวนลดลงและมีราคาจำหน่ายที่สูงกว่าหนังสือการ์ตูนทั่วไป หากรัฐต้องการควบคุมด้วยกฎหมายต้องใช้งบประมาณจำนวนมาก หากต้องการใช้มาตรการที่คาดว่าจะมีประสิทธิภาพและสามารถปรับใช้ได้จริง คือการอนุญาตให้จำหน่ายอย่างเสรีโดยควบคุมดูแลผ่านนโยบายการจัดระดับเนื้อหา นอกจากจะสามารถควบคุมดูแลหนังสือการ์ตูนวายได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้ว ยังช่วยลดการละเมิดลิขสิทธิ์ที่อาจเป็นประเด็นในการเจรจาระหว่างประเทศได้ในอนาคต ประเด็นการศึกษาของพณดาดังกล่าวชี้ให้เห็นประเด็นเกี่ยวกับเนื้อหาของวรรณกรรมวายที่นำเสนอประเด็นเรื่องเพศที่ยังเป็นเรื่องที่อาจผิดกฎหมายอาญาไทย แต่ในนวนิยายที่นำมาศึกษาครั้งนี้ไม่มีประเด็นดังกล่าวด้วยเหตุว่าสำนักพิมพ์เองมีความระมัดระวังพอสมควรในการตีพิมพ์ อีกประเด็นที่สำคัญคือสังคมไทยมีการตีความกฎหมายเปลี่ยนไปจากเดิม สะท้อนมุมมองของสังคมต่อการยอมรับประเด็นเรื่องชายรักชายที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตอย่างมาก

ประเด็นการศึกษาอุปลักษณ์เชิงมนทัศน์นั้นพบว่า การศึกษาอุปลักษณ์มีมานานแล้ว เป็นการศึกษาในฐานะภาษาแสดงความสามารถในเชิงวรรณศิลป์และมีการใช้ถ้อยคำความหมายผิดจากปกติของภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน นักภาษาศาสตร์ตามทฤษฎีดั้งเดิม (Traditional Theory) จัดอุปลักษณ์ (Metaphor) ให้เป็นภาษาภาพพจน์หรือโวหารภาพพจน์ (Figure of Speech) และอธิบายว่าภาพพจน์ คือ การใช้ภาษาเปรียบเทียบกับอย่างมีชั้นเชิง โดยเฉพาะภาษาภาพพจน์ที่ปรากฏในกวีนิพนธ์ (Rattana Janthao, 2017) ส่วนแนวทางการศึกษาอุปลักษณ์ของนักภาษาศาสตร์สมัยใหม่จะนิยาม “อุปลักษณ์” มีความหมายครอบคลุมการใช้ภาษาเชิงเปรียบเทียบทั้งหมด ไม่ได้เฉพาะเจาะจงว่าหมายถึงการเปรียบ “เป็น”

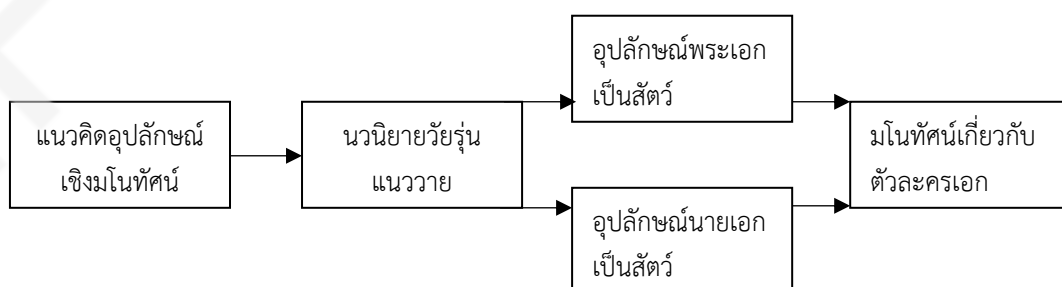
“คือ” ตามแนวคิดดั้งเดิม การใช้อุปลักษณ์ในการประกอบสร้างอัตลักษณ์นั้นเป็นการประกอบสร้างผ่านความเปรียบ อุปลักษณ์สามารถใช้ในการประกอบสร้างอัตลักษณ์และสามารถเป็นตรรกะบ่งชี้อัตลักษณ์ได้ อุปลักษณ์เกี่ยวข้องกับภาษาและความคิดในเชิงเปรียบเทียบอุปลักษณ์คือการเปรียบเทียบความเหมือนระหว่างสิ่งสองสิ่งโดยที่ทั้งสองสิ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มทางความหมายที่ต่างกัน เรียกสิ่งที่เป็นต้นแบบของการเปรียบเทียบว่า “แบบเปรียบ” หรือ “แฉวงความหมายต้นทาง”(Source Domain) หรือ “Vehicle” และเรียกสิ่งที่ถูกนำมาเปรียบเทียบว่า “สิ่งที่ถูกเปรียบ” หรือ “แฉวงความหมายปลายทาง” (Target Domain) หรือ “Tenor” (Phakdeephasook, 2018) และใช้กระบวนการ “การถ่ายโยงความหมาย” จากแบบเปรียบไปยังสิ่งที่ถูกเปรียบ

ตัวอย่างงานศึกษาด้านนี้คือบทความเรื่อง “การศึกษาเรื่องอุปลักษณ์สัตว์ที่สะท้อนถึงทัศนคติเกี่ยวกับคนในสำนวนไทยและสำนวนอังกฤษ” (Peeranawong and Srijampha, 2019) มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างในการนำสัตว์มาใช้สื่อความหมายเกี่ยวกับมนุษย์ในสำนวนที่เกี่ยวกับสัตว์ระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษเพื่อศึกษามโนทัศน์เกี่ยวกับคนผ่านอุปลักษณ์สัตว์ในสำนวนภาษาไทยและภาษาอังกฤษและเพื่อเปรียบเทียบมโนทัศน์เกี่ยวกับสัตว์ของชาวไทยและชาวอังกฤษ โดยการศึกษาในครั้งนี้ Sutthipot Peeranawong และ Sopana Srijampha นำสำนวนที่ได้จากผลงานการศึกษาอุปลักษณ์สัตว์ที่เก็บรวบรวมจากงานวิจัยของจินดารัตน บุญพันธ์ เรื่องความหมายเปรียบเทียบของสัตว์ในสำนวนไทย 435 สำนวน และงานของพิมพ์ประไพ บุญสม เรื่อง อุปลักษณ์ในสำนวนอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ 277 สำนวน มาใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์สำนวนไทยเปรียบเทียบกับสำนวนอังกฤษ จากนั้นได้คัดเลือกสำนวนจากงานวิจัยทั้งสองเรื่องดังกล่าวที่ใช้สัตว์เพื่อสื่อถึงมนุษย์ จึงทำให้ได้สำนวนภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ที่สื่อถึงมนุษย์ จำนวน 85 สำนวน และในภาษาอังกฤษมีสำนวนที่สื่อถึงมนุษย์จำนวน 66 สำนวน ผลการศึกษาพบว่า ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ตอนต้นคือ อุปลักษณ์สัตว์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีการใช้แตกต่างกัน โดยพบการสื่อความหมายที่ใช้สัตว์ชนิดเดียวกัน สัตว์ต่างชนิดกัน และการสื่อความหมายที่แตกต่างกันแต่ใช้สัตว์ชนิดเดียวกัน และในข้อสมมติฐานถัดมาคือมโนทัศน์ที่แสดงจากอุปลักษณ์สัตว์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกัน โดยที่ผลจากการจัดกลุ่มการใช้สัตว์เพื่อสื่อความหมายพบว่าในแต่ละภาษามีการใช้สัตว์คนละกลุ่มกันโดยที่การสื่อถึงความหมายในเชิงบวก คนไทยจะมีมุมมองเรื่องขนาดที่ใหญ่ แต่ในภาษาอังกฤษจะมีมุมมองเรื่องความสูงที่สัตว์ใช้ชีวิต ในทางกลับกันภาษาไทยจะให้ความหมายที่ไม่ดีกับสัตว์ที่เป็นแมลงหรือแมงรวมไปถึงสัตว์น้ำและสัตว์อื่นๆ ที่มีขนาดเล็ก แต่ภาษาอังกฤษจะให้ความหมายไม่ดีกับสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมที่มีขนาดกลาง และในข้อสมมติฐานเกี่ยวกับมโนทัศน์ของสัตว์ก็พบว่า มีมโนทัศน์ที่เหมือนกัน เช่น สิงโต หมายถึงความกล้าหาญ และพบมโนทัศน์ที่ไม่เหมือนกัน เช่น ช่างเผือก ภาษาไทยมองว่าเป็นคนเก่งคนดี แต่ภาษาอังกฤษมองว่าเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าการศึกษาอุปลักษณ์ทำให้เห็นมโนทัศน์ที่มีต่อตัวละครได้

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่ศึกษาวรรณกรรมแนววายแล้วพบว่าส่วนใหญ่เป็นการดูนวนายจากญี่ปุ่นละครชุดแนววาย แต่มีการศึกษานวนิยายไม่มากนัก ซึ่งให้เห็นว่านวนิยายวัยรุ่นแนววายยังไม่ได้ได้รับความสนใจจากนักวิชาการมากนัก ทั้งนี้อาจเพราะเป็นวรรณกรรมย่อยกลุ่มใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นในสังคมวัฒนธรรมวัยรุ่นไทย การศึกษานวนิยายประเภทนี้จึงเกิดประโยชน์ต่อแวดวงวิชาการโดยเฉพาะการทำความเข้าใจรสนิยมของวัยรุ่น

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาอุปลักษณ์สัตว์ที่แสดงมโนทัศน์เกี่ยวกับตัวละครพระเอกและนายเอกในนวนิยายวัยรุ่นแนววาย ตามแนวคิดอุปลักษณ์ (Metaphor) ของ Lakoff and Johnson (1980) โดยมีกรอบแนวคิดการวิจัย ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้นวนิยายรักวัยรุ่นแนววายที่ตีพิมพ์จำหน่ายในร้านหนังสือในช่วงปี พ.ศ.2556-2560 จำนวน 10 เล่ม ประกอบด้วย หลิ่งมาน, จำไว้ว่ารักกัน, หุดโลกทั้งที่เรียกพี่ว่านายท่าน, เจรักสลักแคน, กลพยัคฆ์, แผนกุ่นชวนคุณมารัก, คิดมาก, ไฮเดรนเยีย, เหนือเมฆ และบลลิ่งกัปปิษา เป็นผลงานของนักเขียน 10 คน ประกอบด้วย Afterday, Chiffon cake, EtuDe, Honey, huskyhund, May-Twin, Min-ur, NIRIN, -west-, WIND ที่มีแนวเรื่องความรักแบบวัยรุ่น (Romantic novel) ทั้งนี้นวนิยายแต่ละเรื่องจะมีแนวเรื่องย่อยต่างกัน โดยผู้วิจัยศึกษาเฉพาะอุปลักษณีสัตว์ที่แสดงถึงคนเท่านั้น จะไม่ศึกษาอุปลักษณีสัตว์ที่แสดงถึงสิ่งอื่น เช่น สิ่งของ สถานที่ ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจะใช้คำว่า นวนิยายวัยรุ่นแนววาย เพื่อกล่าวถึงนวนิยายวัยรุ่นที่มีตัวละครเอกเป็นชายรักชาย ไม่รวมถึงหญิงรักหญิง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แนวคิดอุปลักษณ (Metaphor) ของ Lakoff and Johnson (1980) ที่ผู้วิจัยประยุกต์วิธีการเปรียบเทียบระหว่าง “แบบเปรียบเทียบ” และเรียกสิ่งที่ถูกนำมาเปรียบเทียบว่า “สิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ” และใช้กระบวนการ “การถ่ายโยงความหมาย” จากแบบเปรียบเทียบไปยังสิ่งที่ถูกเปรียบเทียบเพื่อวิเคราะห์อุปลักษณเชิงมนทัศน์ โดยใช้รูปแบบการพรรณนาวิเคราะห์รูปแบบหนึ่งของการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพไม่มีการทดลอง ไม่มีการควบคุมตัวแปร ทั้งนี้เพื่อบรรยายและแปลความหมายของปรากฏการณ์ตามวัตถุประสงค์การวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลสำนวนจากการวิเคราะห์นวนิยาย 10 เรื่องที่ตีพิมพ์ในช่วงเดือนมกราคม 2556 ถึงเดือนธันวาคม 2560 โดยศึกษาเฉพาะการใช้ถ้อยคำที่มีความหมายเปรียบเทียบสัตว์ที่เกิดจากความหมายประจำรูปของสัตว์ เช่น หมา เสือ แมว ลูกเจี๊ยบ เป็นต้น รวมทั้งส่วนประกอบของสัตว์ เช่น เล็บ เขี้ยว เป็นต้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาการใช้อุปลักษณีสัตว์ในนวนิยาย ทั้งนี้ผู้วิจัยจะไม่คัดคำที่มีความหมายซ้ำออกเพื่อดูความถี่ และจะคัดถ้อยคำอุปลักษณีสัตว์ที่ไม่ได้เปรียบถึงลักษณะของมนุษย์ออก เช่น “กางเกงลิง” ไม่เก็บไว้เป็นข้อมูล “ไอ้หมาบ้า” เก็บไว้เป็นข้อมูล
2. สรุปผลการศึกษาโดยแสดงผลเป็นตารางเพื่อแยกประเภทของความหมายออกเป็น 2 กลุ่ม คือมนทัศน์พระเอกและมนทัศน์นายเอก โดยจะแสดงผลการใช้สัตว์เพื่อสื่อความหมายแบบพรรณนาวิเคราะห์
3. อภิปรายผลการศึกษาอุปลักษณพระเอกและนายเอกที่ใช้สัตว์เพื่อแสดงมนทัศน์มาวิเคราะห์ร่วมกัน เพื่อหาความเหมือนและความแตกต่างของลักษณะการใช้สัตว์เพื่อแสดงมนทัศน์

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

อุปลักษณชายรักชายในนวนิยายวัยรุ่นแนววายเป็นการประกอบสร้างอัตลักษณชายรักชาย แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอุปลักษณกับมนทัศน์ชายรักชายแบบนายเอกและชายรักชายแบบพระเอกในนวนิยายวัยรุ่นแนววายผ่านการถ่ายโยงความหมาย ในการศึกษาจะยกตัวอย่างอุปลักษณและวิเคราะห์การถ่ายโยงความหมายจากแวดวงความหมายต้นทางไปสู่แวดวงความหมายปลายทาง เพื่อแสดงมนทัศน์ของสังคมผ่านการใช้อุปลักษณ จากการศึกษาสรุปได้ว่า นวนิยายวัยรุ่นแนววายมีการใช้อุปลักษณเพื่อแสดงมนทัศน์ตัวละครเอกเป็น 2 แบบ คือ 1) อุปลักษณีสัตว์ที่แสดงมนทัศน์พระเอก 2) อุปลักษณีสัตว์ที่แสดงมนทัศน์นายเอก ดังนี้

1. อุปลักษณีสัตว์ที่แสดงมนทัศน์พระเอก

อุปลักษณพระเอกเป็นสัตว์ คือ อุปลักษณที่ “สิ่งที่ถูกเปรียบเทียบ” (Target Domain) คือพระเอก ได้รับการถ่ายโยงความหมายจาก “แบบเปรียบเทียบ” (Source Domain) ที่มีคุณสมบัติบางอย่างคล้ายคลึงกัน หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “พระเอก” เป็นภาวะที่มีความซับซ้อน เป็นนิยามความหมายที่มีความน้อยช่อนอยู่ ได้ถูกทำความเข้าใจผ่านสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นรูปธรรมมากกว่าหรือเข้าใจได้ง่ายและลึกซึ้งกว่า การพิจารณาว่าถ้อยคำใดแสดงอุปลักษณดังกล่าวพิจารณาได้จากการเปรียบหรือแวดวงความหมายต้นทางที่ถูกถ่ายโยงความหมายกับแวดวงความหมายปลายทาง รวมถึงพิจารณาจากบริบท ทั้งนี้สัตว์ที่นำมาเปรียบเทียบพระเอกได้แก่ สิงโต เสือ หมา หมาบ้า หมาป่า หมาหุ้ม หมียักษ์ เขี้ยว ม้า ควายเผือก เป็นต้น อุปลักษณีสัตว์

เหล่านี้ล้วนสัมพันธ์กับความเป็นสัตว์นักร้องหรือผู้มีร่างกายแข็งแรง มีคุณลักษณะพิเศษ คือ เป็นสัตว์ที่ทรงอำนาจ สัตว์อื่นเกรงกลัว และนิยมความรุนแรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

การเปรียบพระเอกเป็นสัตว์ ตัวอย่างแรก คือ เรื่อง “หลังมาน” มีการเปรียบเทียบพระเอกเป็นหมาบ้า ตัวละครปรานกับภรรยาที่เป็นศัตรูกันตั้งแต่รุ่นพ่อแม่จนมาถึงรุ่นลูก ทั้งสองอยู่บ้านติดกัน เรียนโรงเรียนเดียวกัน และยังมาเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน ทั้งสองมักทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ ซึ่งในเหตุการณ์นี้ปรานไปยุ่งวุ่นวายกับเรื่องส่วนตัวของภรรยา เมื่อปรานทนไม่ไหว จนคิดว่าไม่อยากพูดด้วย ตัวอย่างความคิดของปรานที่ว่า

ผมไม่พอใจมัน และกำลังคิดถึงมันในแง่ไม่ดี อย่างน้อยก็ให้ใจเย็นกว่านี้ จะได้ไม่ต้องเอาอารมณ์พุ่งชนกันจนใจแตกไปข้างเหมือนวันก่อน แต่จากการกระทำตอนนี้...เหมือนไอ้หมาบ้านี่จะไม่เข้าใจ”

(Afterday, 2017)

นวนิยายเรื่อง จำไว้ว่ารักกัน Memory ก็ใช้คำว่า “หมาบ้า” เช่นเดียวกัน เหตุการณ์ในเรื่องนี้คือตอนที่ภูและแม่เดินทางมาถึงบริษัทของธี ภูเดินเข้าไปที่ห้องสัมภาษณ์งาน ในห้องสัมภาษณ์มีธีรออยู่ ระหว่างสัมภาษณ์เกิดการทะเลาะกัน ภูถูกตีทำร้ายร่างกาย จึงด่าธีว่าไอ้หมาบ้า ดังตัวอย่าง

ฉันมีวิธีการจัดการกับนายนะ ผมได้แต่จ้องมองทุกอย่างมันเข้ามาในหัว สิ่งแรงที่ผมตอบกลับก็คือคำว่า แกมันก็แค่ไอ้หมาบ้าที่ต้องการเอาชนะก็แค่นั้น

(May-Twin, 2016)

ในนวนิยายทั้งสองเรื่องนี้ปรานได้เปรียบภรรยาเหมือนหมาบ้าเช่นเดียวกับภูเปรียบธี เป็นการเปรียบเทียบกับอาการของสุนัขที่ติดเชื่อโรคพิษสุนัขบ้าหรือโรคกลัวน้ำ ที่มีความดุร้าย มีอาการหงุดหงิด ไล่กัดคนและสัตว์อื่นๆ ซึ่งเป็นการถ้อยความหมายด้วยพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกับอาการของคนที่เป็นคนอารมณ์ร้อน ชอบทะเลาะวิวาท อารมณ์ร้ายกับปรานเสมอ

นอกจากการเปรียบพระเอกเป็นหมาบ้าแล้ว ก็มีการเปรียบเป็นหมาหนุ่ม ดังในนวนิยายเรื่อง “หยุดโลกทั้งที่เรียกพี่ว่า (นาย) ท่าน” มีการใช้คำเปรียบพระเอกเป็นสัตว์ในตอนที่เกิดการต่อสู้ระหว่างโซฟีหญิงสาวผู้หวังปลิดชีพพลั้ว บัสเตอร์ แต่ถูกฝ่ายอีโอผู้เป็นทาสรับใช้เข้ามาปกป้อง โดยใช้เปลวไฟเพื่อเผาไหม้กลุ่มโจรของโซฟี มีการใช้คำว่า “เจ้าหมาหนุ่ม” เพื่อแทนการมีพลังอำนาจ การเป็นสัตว์นักร้อง และแทนความหมายการเป็นทาสรับใช้ที่เชื่อฟังเจ้านาย ดังความว่า

“ไม่เป็นไร โกหกอีกแล้ว จริงๆ ผมเจ็บมาก แต่ก็ไม่อยากให้เจ้าหมาหนุ่มตัวนี้เป็นห่วงมากเกินไป ยังไงซะผมก็ไม่ตายอยู่ดี”

(Etu De, 2016)

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นโน้ตเกี่ยวกับพระเอกได้ชัดเจนมากคือการอุปลักษณะชายรักชายแบบพระเอกเป็นสัตว์ที่ทรงพลัง และเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดอย่าง “สิงโต” ดังในนวนิยายเรื่อง “เงาแคนสลิกรัก” นวนิยายแนวจีนย้อนยุคใช้อุปลักษณะพระเอกเป็น “สิงโต” ตัวอย่างบทบรรยายในตอนเช้าที่เพย์จือได้เข้าเฝ้าถวายตัวกับจักรพรรดิหย่งเจิงในคืนแรก ที่ว่า

บุรุษตรงหน้าดูสูงใหญ่กว่าที่คาดไว้ น่าจะสูงกว่าท่านฮ่องเสวยินหลี่ที่เพย์จือคิดว่าสูงใหญ่ สมชายชาติเสียอีก และเมื่อเพย์จือเปรียบเทียบความสูงของคนตรงหน้ากับตนเองที่สูงกว่าฮิสตริทั่วไปเพียงแค่เล็กน้อยแล้ว ก็ดูราวกับสิงโตกับลูกกระต่าย

(Min-ur, 2016)

การเปรียบเทียบพระเอกเป็นสิงโตสัตว์นักร้องผู้ทรงอำนาจดังกล่าว แล้วเปรียบตัวเองเป็นลูกกระต่าย เหยื่อที่ถูกล่าตามวงจรอาหารของสัตว์ป่า เป็นการถ้อยความหมายผ่านทางสิ่งที่ถูกเปรียบคือ สิงโต ผู้ยิ่งใหญ่ เจ้าป่าผู้ทรงพลังอำนาจ ไปยังความหมายปลายทางคือตัวละครพระเอกจักรพรรดิหย่งเจิง ผู้เป็นเจ้าชีวิตของคนทั้งแผ่นดิน มีอำนาจเหนือทุกคน นอกจากจะเป็นการใช้แฉกความหมายที่แสดงถึงอำนาจอันยิ่งใหญ่แล้ว ยังถ้อยความหมายของสัตว์นักร้องผู้อยู่ในลำดับต้นของวงจรอาหาร ผู้ที่อยู่ใกล้สิ่งใดย่อมอาจตกเป็นเหยื่อได้ง่าย ยิ่งตัวละครนายเอกเปรียบตัวเองเป็นลูกกระต่ายยิ่งเป็นการเปรียบเทียบว่าตนเองอ่อนแอที่สุดย่อมต้องตกเป็นเหยื่อของสิงโต

การอุปลักษณะนี้ยังถ้อยความหมายว่าพระเอกมีนิสัยป่าเถื่อน แบบสัตว์ป่า มีสัญชาตญาณของความเป็นสัตว์ป่าอยู่ในตัว การอุปลักษณะพระเอกเป็นสิงโต คือ มีโน้ตสำคัญของสังคมที่มีต่อชายรักชายแบบพระเอกว่ามีความเป็นผู้มีพลังกำลัง มีอำนาจ และเป็นผู้ล่า นั่นเอง เช่นเดียวกับนวนิยายเรื่อง “กลพยัคฆ์” ที่เปรียบพระเอกเป็นสัตว์ประเภทเจ้าป่า

อย่าง “เสือ” แต่เป็นการเลือกเอาแวดวงความหมายในเชิงพฤติกรรมมาเปรียบแทน ดังตัวอย่างบทบรรยายขณะที่ตัวละคร นายเอกถูกจับครั้งแรก ดังนี้

“ศิลาทั้งร้อนแรงและมือไวไม่ต่างจากเสือร้าย และผมก็ยินยอมให้อีกฝ่ายตะปบฉีกทั้ง
ทุกชิ้นส่วนของร่างกาย”

(West, 2017)

จากการเปรียบเทียบพฤติกรรมของศิลาที่จับคนที่ตัวเองหลงรัก เป็นการสร้างบุคลิกภาพของตัวละครพระเอกให้เป็น “เสือ” สัตว์ป่านักล่าผู้เป็นผู้บริโภคลำดับที่หนึ่ง ที่หมายถึง สัตว์ที่กินสัตว์อื่น ตนเองไม่ถูกกิน นอกจากจะเป็นสัตว์นักล่าแล้วใน บทบรรยายดังกล่าวยังใช้คำวิเศษณ์ขยายคำนาม “เสือ” ด้วยคำว่า “ร้าย” แม้ว่าความหมายของคำนี้เมื่อพิจารณาความหมาย ตรงจะมีความหมายในเชิงลบ แต่ในความหมายโดยนัยเมื่อประกอบกันประโยคนี้ คำว่า “ร้าย” มีความหมายในเชิงบวก เป็น คำชมมากกว่าคำตำหนิ เป็นเสือที่สามารถ “ตะปบฉีกทั้งทุกชิ้นส่วนของร่างกาย” ของเหยื่อได้ การถ้อยความหมายดังกล่าว เป็นการเปรียบเทียบให้พระเอกเป็นสัตว์ป่าที่ดุร้าย พร้อมทำร้ายเหยื่อ แต่ตัวเหยื่อเองก็พร้อมจะถูกทำร้าย เพราะการทำร้ายนั้นโยง ไปถึงการแสดงความรักแบบป่าเถื่อน รุนแรง เป็นการให้ความหมายว่านายเอกยินยอมถูกกระทำด้วยความรุนแรงจากพระเอก

มนโออุปลักษณ์นี้ใช้นำเสนอภาพของพระเอกด้วยสัตว์ทั้ง หมาหมู หมาบ้า สิงโต เสือร้าย ดังกล่าวเป็นการอุป ลักษณ์เพื่อนำเสนอภาพของชายรักชายในด้านบวก คือ การเปรียบเทียบ พระเอกว่าเป็น นักล่า ผู้มีอำนาจ ผู้มีพลัง ผู้ปกป้อง ใน การใช้คำอุปลักษณ์พระเอกเป็นสัตว์นี้สะท้อนให้เห็นโน้ตของสังคมที่ปรากฏในนวนิยายวัยรุ่นแนววายที่ถ้อยความหมาย ของสัตว์ชนิดต่างๆ ที่แสดงถึงความเป็นนักล่า ผู้นำ ผู้ทรงอำนาจ มีพลังกำลัง ผู้ปกป้อง ซึ่งล้วนเป็นความหมายในเชิงบวกทั้งสิ้น

2. อุปลักษณ์สัตว์ที่แสดงมนทัศน์นายเอก

นายเอก หรือตัวละครชายรักชายแบบเคะ ที่แสดงบทบาทเป็นหญิงหรือฝ่ายรับ มีการใช้ภาษาในเชิงเปรียบเทียบ จำนวนมาก ทั้งนี้ พบอุปลักษณ์สัตว์ ที่นำมาเปรียบกับนายเอก ได้แก่ กระรอกน้อย ลูกแมว หมิน้อย ลูกเจี๊ยบ ลูกนก ลูก กระต่าย กูพิช เป็นต้น อุปลักษณ์สัตว์เหล่านี้ล้วนสัมพันธ์กับความเป็นสัตว์ผู้ถูกล่าหรือผู้ปกป้องตัวเองไม่ได้ มีร่างกายอ่อนแอ เป็นลูกสัตว์ มีความน่ารัก น่าทะนุถนอม หรือดุร้าย

สัตว์ประเภทแรกที่ถูกนำมาเป็นตัวเปรียบเทียบคือ กระรอก ในนวนิยายเรื่องแผนกขุนสวนคุณมารักกัน อีธานหลงรักเด็ก ผีงานซื้อแสนดี เพราะแสนดีมีบุคลิกที่ไม่เหมือนใคร จากวันแรกที่เจอในลิฟต์ ทำให้เขาจำได้แม่นยำว่าคนตัวเล็ก ผิวขาว ที่ออก อากาการเกร็งอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเจอกัน ชอบทำท่าทางแปลกๆ ตอนเผลอ พฤติกรรมเหล่านี้ทำให้อีธานเอ็นดูแสนดี จึงทำให้อีธาน มักจะเรียกแสนดีว่า “กระรอกน้อย” ดังตัวอย่าง

“...เมื่อกระรอกน้อยก่อเรื่องด้วยการหลับอูตุตั้งแต่วันแรก นอนหลับน่าเอ็นดูเขียว ตัว
จริงเขาเหมือนกระรอกมากกว่าในวิดีโอเยอะเลย ตัวขาวๆ น่ารัก แหมยังกลัวผมจนเห็น
ได้ชัด...”

(Honey, 2017)

กระรอก เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม มีขนาดลำตัวเล็ก ขนฟูปกคลุมทั่วทั้งร่างกาย นัยน์ตากกลมดำ หางเป็นพวงฟู จัด อยู่ในประเภทสัตว์ฟันแทะ นิยชมชุกชุน ไม่ชอบอยู่นิ่ง การที่อีธานเปรียบแสนดีเหมือนกระรอกน้อยจึงเป็นการโยงแวดวง ความหมายต้นทางคือ ความน่ารัก ชุกชุน แต่ซึ่กั้ว ชีระแวง ไปยังตัวแสนดีที่มีลักษณะรูปร่างตัวเล็ก น่ารัก นิยชมชุกชุน ชีว ขาวคล้ายกับกระรอกขาว เป็นมนทัศน์ว่านายเอกมีความน่ารักและซึ่กั้ว

อีกตัวอย่างคือนวนิยายเรื่องคิดมาก มีการเปรียบเทียบนายเอกเป็น “ลูกเจี๊ยบ” ในตอนที่อิระลิ้มวันเกิดปณณวิญญ์ ทำ ให้เขาน้อยใจที่แฟนจำวันเกิดของตัวเองไม่ได้ ปณณวิญญ์ได้พูดถึงเจี๊ยบซึ่งเป็นชื่อเล่นของอิระลิ้ม และเปรียบเทียบ “เจ้า ลูกเจี๊ยบ” ที่หมายถึง ลูกไก่ที่ตัวเล็กและยังไม่ผลัดขน เหมือนกับเจี๊ยบที่มีลักษณะนิสัยคล้ายเด็ก ดังตัวอย่างบทสนทนาที่ว่า

“...เจี๊ยบกั้นครั้วจำวันเกิดเขาไม่ได้ เจ้าลูกเจี๊ยบที่จำเรื่อนั้นเรื่อนี้ได้ดีกว่าใครๆ ดันลืม
วันเกิดเขา ทั้งที่ควรจะเป็นที่จำได้แม่นที่สุดในรอบปีแท้ๆ...”

(NIRIN, 2017)

คำว่า “ลูกเจี๊ยบ” หมายถึง ลูกไก่ นอกจากจะเป็นการเลียนชื่อตัวละครนายเอกแล้ว แบบเปรียบลูกเจี๊ยบยังเป็นการ ถ้อยความหมายของความอ่อนแอปกป้องตัวเองไม่ได้ มักตกเป็นเหยื่อของสัตว์อื่น และในแวดวงความหมายย่อยของคำนี้ยัง สื่อถึงความรักน่าทะนุถนอมด้วย

การอุปลักษณ์เป็นลูกสัตว์พบในหลายเรื่อง เรื่องเงารักสลักแคน ก็เปรียบตัวละครนายเอกเป็นลูกกระต่าย เพราะภาพลักษณ์ตายตัวของหญิงคือความตัวเล็กต่างกับผู้ชาย นายเอกขิวเพยจื่อจึงมองตัวเองเป็นลูกกระต่ายเมื่ออยู่ใกล้จักรพรรดิหย่งเซิง ดังตัวอย่าง

บุรุษตรงหน้าดูสูงใหญ่กว่าที่คาดไว้ น่าจะสูงกว่าท่านเองเสียวนहींที่เพยจื่อคิดว่าสูง
ใหญ่สมชายชาติเสียอีก และเมื่อเพยจื่อเปรียบเทียบความสูงของคนตรงหน้ากับตนเอง
ที่สูงกว่าอัสตรีทั่วไปเพียงแค่เล็กน้อยแล้ว ก็ดูราวกับสิงโตกับลูกกระต่าย กระทั่งร่างกาย
ของเขาตอนนี้ก็สั้นราวกับลูกนกด้วยความหวาดกลัว

(Min-ur, 2016)

นอกจากจะนำความหมายของแบบเปรียบลูกกระต่ายที่มีความหมายว่าเหยื่อผู้อ่อนแอแล้วยังมีการเปรียบกับลูกนกที่หมายถึง อากาศหวาดกลัวต่อภัยรอบข้าง เพราะลูกนกในขณะที่ถูกป้องกันตัวเองไม่ได้หรือเจอยักษ์จะตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

ตัวอย่างเกี่ยวกับการอุปลักษณ์นายเอกเป็นลูกสัตว์ที่ใช้อีกแบบเปรียบคือ “ลูกแมว” ในนวนิยายเรื่อง ไฮเดรนเยีย มีการใช้คำเปรียบเทียบระหว่างนายเอกกับสัตว์ เพื่อบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยที่น่ารักของตัวละครในมุมมองล้อประชดประชัน ดังบทสนทนาระหว่างพระเอกกับนายเอกที่ว่า

“เมเหมือนลูกแมวเลยรู้ไหม”

“เฮอะ! ถ้าฉันเป็นลูกแมวแกก็เป็นหมาแหละ”

(WIND, 2016)

นวนิยายที่มีการนำลูกสัตว์มาเป็นแบบเปรียบอีกเรื่องคือนวนิยายเรื่อง “เหนือเมฆ เล่ม 1” ตอนที่เมฆนายเอกของเรื่องเริ่มรู้สึกรักน้ำที่เป็นพระเอก เมฆจึงขอให้น้ำเรียกเขาว่าเมฆเฉยๆ ไม่ต้องเรียกแบบชื่อเต็มว่า เหนือเมฆ น้ำมองเมฆเหมือนลูกสุนัข ดังตัวอย่าง

“...ความรู้สึกเหมือนมีลูกสุนัขวิ่งตาม วิ่งล้อมหน้าล้อมหลังเช่นนี้ ทำให้ใจอ่อน นึกเอ็นดู
อีกฝ่าย เขาก็ไม่ได้ว่าอะไรหากพวกเขาสนิทสนมกัน ที่จริงก็รู้สึกดีไม่น้อย

(huskyhund, 2017)

ในตอนนี้เป็นการเล่นเปรียบเทียบ ซึ่งเป็นนายเอกเป็นลูกสุนัข เป็นการถ้อยแถลงคุณสมบัติด้านนิสัยของสุนัข เมฆชอบติดสอยห้อยตามน้ำไปเหมือนลูกสุนัขวิ่งตามประจบเจ้าของ จนน้ำใจอ่อนและรู้สึกรัก เป็นการเปรียบเทียบพฤติกรรมของลูกสุนัขที่รักและซื่ออ่อน

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า “แบบเปรียบ” ที่เป็นแนวความหมายต้นทางของคำที่มีคำว่า ลูก เป็นคำประธาน ลูก + แมว สุนัข กระต่าย นก หรือแม้แต่กระรอกน้อย ก็โยงความหมายถึงสัตว์ที่ยังไม่แข็งแรง มีความน่ารักแบบลูกสัตว์ เป็นมโนทัศน์เกี่ยวกับนายเอกที่สะท้อนระบบความคิดของคนในสังคมต่อนายเอกว่า คือ ผู้มีความน่ารัก ความอ่อนแอ และต้องการการปกป้อง

อีกตัวอย่างที่น่าสนใจคือการเปรียบนายเอกเป็น “งูพิษ” ในนวนิยายเรื่อง “บัลลังก์ปีกษา” มีการใช้คำดังกล่าวเปรียบนายเอกในตอนที่แสดงความหวังโยกัน ดังตัวอย่าง

“ถ้ามันจะทำให้มีงูพิษดีขึ้นก็จะตอบไลน์มึงบ่อยๆ ก็ได้” อาสาอ้อมอ้อมเป็นรอยยิ้มที่
หวานกว่าเดิมจนใจผมแทบละลาย นี่มันกำลังอ่อยผมอีกแล้วใช่หรือนะ งูพิษตัวนี้น่ารัก
ขึ้นเรื่อยๆ แะะ

(Chiffon_cake, 2017)

การเปรียบนายเอกเป็นงูพิษดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเป็นการถ้อยแถลงความหมายของสัตว์ที่มีพิษอันตราย ใครโดนกัดอาจถึงตายได้กับนายเอก จึงสะท้อนว่า นายเอก คือ อันตราย ไว้ใจไม่ได้

การวิเคราะห์อุปลักษณ์ชายรักชายทั้งพระเอกและนายเอกตามแนวทางของ Lakoff and Johnson ทำให้เห็นชุดคำอุปลักษณ์พระเอกและนายเอกในนวนิยายวัยรุ่นแนววายที่ถ้อยแถลงจากแนวความหมายต้นทางคือคำอุปลักษณ์สัตว์ไปสู่แนวความหมายปลายทาง คือ ความเป็นพระเอกและความเป็นนายเอก ที่สะท้อนมโนทัศน์พระเอกและนายเอกในนวนิยายดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการการเปรียบเทียบมโนทัศน์พระเอกกับนายเอกจากอุปลักษณ์สัตว์ในนวนิยายวัยรุ่นแนววาย

แฉวงความหมาย		มโนทัศน์
แฉวงความหมายต้นทาง	แฉวงความหมายปลายทาง	
หมาบ้า เจ้าหมาหนุ่ม	แข็งแรง, สูงใหญ่, แข็งแรง, ดุ	มโนทัศน์พระเอก
สิงโต เสือร้าย	ผู้ปกครอง, ผู้ล่า	มโนทัศน์พระเอก
กระรอกน้อย เจ้าลูกเจี๊ยบ ลูกกระต่าย ลูกนก ลูกแมว ลูกสุนัข	อ่อนแอ, อ่อนไหว, ถูกปกครอง, เหยื่อ	มโนทัศน์นายเอก
งูพิษ	อันตราย	มโนทัศน์นายเอก

จากตารางที่ 1 จะพบว่า มโนทัศน์ของพระเอกอธิบายลักษณะกายภาพที่แข็งแรง สูงใหญ่ อารมณ์ รุนแรง ด้านสังคมอธิบายความเป็นผู้ปกครอง นักล่า ล้วนมีความหมายในเชิงบวก ส่วนมโนทัศน์ของนายเอกมีความหมายในเชิงลบ คือ กายภาพอ่อนแอ อารมณ์อ่อนไหว เข้าใจยาก และสังคมที่ตกเป็นเหยื่อ ผู้ถูกปกครอง ทำให้เห็นระบบคิดที่ปรากฏในนวนิยายว่าสังคมไทยผูกติดกับระบบชายเป็นใหญ่ เพราะบทบาทของพระเอกคือความเป็นผู้ชาย ส่วนนายเอกคือภาพของผู้หญิง แม้ตัวละครจะเป็นชายเช่นกันก็ตาม แต่ท้ายที่สุดแล้วต้องมีผู้รับบทบาทหญิงคือผู้ตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ การให้ความหมายนายเอกว่าอ่อนแอ ไม่มีอำนาจในการเรียกร้องใดๆ จากพระเอก เป็นระบบคิดแบบปิตาธิปไตยในสังคมไทย

อีกประเด็นที่สะท้อนมโนทัศน์ชายรักชายคือการนำเสนออุปลักษณ์พระเอกเป็นเสือร้าย ความหมายปลายทางนำเสนอว่าผู้ชายแม้จะไม่ได้แต่ก็เป็นที่น่าปรารถนา เหมือนคำว่าเสือร้ายที่สามารถทำร้ายสัตว์ผู้ถูกล่าได้อย่างโหดเหี้ยมแต่เพียงเองก็ยินดีให้ทำร้าย สะท้อนให้เห็นว่านายเอกชื่นชอบที่มีผู้กระทำตนเองเหมือนเป็นเหยื่อ เช่นเดียวกับการเปรียบนายเอกเป็นงูพิษที่หมายความว่านายเอกอันตรายไว้ใจไม่ได้อาจจะทำร้ายพระเอกได้ตลอดเวลา แต่พระเอกเองก็ชอบ “งูพิษ” ทั้งสองคำดังกล่าวสะท้อนว่าชายรักชายชอบความท้าทาย ความเสี่ยง “ความอันตราย” คือความหมายของการประกอบสร้างความรักแบบชายรักชาย

ความรักแบบชายรักชายในนวนิยายจะถูกนำเสนอว่าเป็นเรื่องธรรมชาติและสังคมให้การยอมรับ เหมือนกับคู่รักหญิงชายทั่วไป บางเรื่องตอนจบมีการแต่งงานของชายรักชายทั้งสองคน แสดงให้เห็นถึงความพยายามในการสื่อความหมายสำคัญของนวนิยายแนวนี้ว่า ความรักของชายกับชายสามารถลงเอยอย่างมีความสุขได้ แต่ต้องอยู่บนบรรทัดฐานรักต่างเพศ

การนำเสนอภาพของชายรักชายผ่านภาษาเป็นการประกอบสร้างความหมายของอัตลักษณ์ที่แสดงให้เห็นถึงการบอกว่า “เราเป็นใคร” ผ่านชุดความคิดที่นำเสนอออกมา โดยในนวนิยายวัยรุ่นแนววายเป็นตัวบทที่มีลักษณะของความเป็นตัวแทน (Representation) กล่าวคือ มีลักษณะเป็นวาทกรรมที่ครอบงำและส่งผลถึงการรับรู้ การตกย้ำผ่านชุดภาษาจึงเป็นการประกอบสร้างความหมายของอัตลักษณ์ชายรักชาย มโนทัศน์ของพระเอกมีความหมายในเชิงบวก ส่วนมโนทัศน์ของนายเอกมีความหมายในเชิงลบ ทำให้เห็นระบบคิดว่าสังคมไทยผูกติดกับระบบชายเป็นใหญ่ เพราะบทบาทของพระเอกคือความเป็นผู้ชายส่วนนายเอกคือภาพของผู้หญิง แม้ตัวละครจะเป็นชายเช่นกันก็ตามแต่ท้ายที่สุดแล้วต้องมีผู้รับบทบาทหญิงคือผู้ตกเป็นฝ่ายถูกกระทำ การให้ความหมายนายเอกว่าอ่อนแอ ไม่มีอำนาจในการเรียกร้องใดๆ จากพระเอก เป็นระบบคิดแบบคู่ตรงข้ามที่พบในระบบสังคมไทย แม้ว่าการเรียกร้องความเท่าเทียมทางเพศหรือความหลากหลายทางเพศจะปรากฏในสังคมไทยจำนวนมากในปัจจุบัน แต่สิ่งที่ปรากฏในนวนิยายวัยรุ่นแนววายกลับพบว่า สุดท้ายแล้วการผลิตซ้ำความหมายของอุดมการณ์ปิตาธิปไตยยังคงหยั่งรากลึกในสังคมไทย เพราะแม้แต่นวนิยายวัยรุ่นแนววายที่หลายคนเข้าใจว่าเป็นอีกเสียงหนึ่งของการเรียกร้องความเท่าเทียมทางเพศก็ยังตกอยู่ภายใต้ระบบคิดแบบชายเป็นใหญ่อยู่เช่นเดิม

ความเป็นนวนิยายแนวรักวัยรุ่นเอื้อให้ผู้เขียนสามารถนำเสนออัตลักษณ์ชายรักชายได้อย่างชัดเจน ความเป็นชายรักชายในนวนิยายที่ถูกสร้างขึ้นผ่านตัวบทนวนิยายแนวนี้มีส่วนสำคัญในการประกอบสร้างความเป็น “วาย” ในสื่อประเภทอื่นๆ ที่มีการดัดแปลงต่อเนื่อง และส่งอิทธิพลต่อการสร้างสรรค์ ในประเด็นอัตลักษณ์ชายรักชายจะถูกนำเสนอด้วยภาพลักษณ์ตายตัว (Stereotype) ผ่านภาษาและวัฒนธรรมบริโภคที่ผลิตซ้ำความหมายของคำว่า “ชายรักชาย” และส่งผลต่อการยอมรับ

ความเป็นชายรักชายในสังคมไทยที่เปิดกว้างยอมรับมากยิ่งขึ้นในปัจจุบัน เพราะการผลิตซ้ำความหมายเดิมย่อมทำให้เกิดการยอมรับตามวัฒนธรรมบริโคนั้นเอง

การนำเสนออัตลักษณ์ผ่านภาษาและวัฒนธรรมบริโคนั้นกล่าว ชี้ให้เห็นว่าความเป็นนวนิยายวัยรุ่นแนววายมิได้จำกัดขอบเขตอยู่เพียงการเป็นตัวบทในรูปแบบหนังสือเท่านั้น นวนิยายวัยรุ่นแนววายยังก้าวข้ามไปเป็นตัวบทในสื่อรูปแบบอื่นๆ ให้ผู้อ่านได้ใช้ตัวบทนี้ในการตอบสนองรสนิยมของตนเอง โดยเฉพาะในกลุ่มสาวกวายที่นับวันจะขยายตัวไปทุกกลุ่ม ไม่จำกัดเฉพาะกลุ่มหญิงที่อ่านนวนิยายเช่นในอดีต ที่สำคัญตัวบทนี้ทางนวนิยายวัยรุ่นแนววายกลายเป็นตัวบทในสังคมจริงผ่านการสร้างภาพลักษณ์ตายตัวของตัวละครพระเอกและนายเอก การนิยามผู้ชายที่แสดงออกแบบผู้หญิงให้กลายเป็นหญิงหรือนายเอก การนิยามผู้ชายที่แสดงออกแบบชายที่เข้มแข็งสมชายให้กลายเป็นพระเอก ซึ่งขัดแย้งกับสังคมชายรักชายปัจจุบันที่มีความเลื่อนไหลหลากหลาย การสร้างภาพลักษณ์เหล่านี้แม้จะมีความขัดแย้งแต่ก็ไม่ได้เป็นประเด็นใหญ่ในสังคมไทย เพียงแต่มักสร้างความเข้าใจผิดด้วยการแทนค่าแบบผิดๆ ผ่านรูปสัญลักษณ์ภายนอกเท่านั้น

สรุปผลการวิจัย

สรุปผลการวิจัยพบว่า การใช้อุปลักษณีสัตว์เพื่อแสดงมโนทัศน์ของตัวละครเอก ทั้งพระเอกและนายเอกนั้น ชี้ให้เห็นว่ามโนทัศน์ตัวละครเอกในนวนิยายวัยรุ่นแนววายมีการใช้ภาพแทนของความเป็นหญิง-ชายมาครอบทับตัวละครชายรักชาย โดยพระเอกถูกแทนที่ด้วยภาพบวก คือ ผู้มีพลังอำนาจ มีเสน่ห์ดึงดูดต่อเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน รูปร่างสูงใหญ่ ส่วนนายเอกถูกประกอบสร้างด้วยภาพของผู้หญิงมีภาพเชิงลบ อ่อนแอ ต้องการการดูแล มีความไม่แน่นอน ทั้งนี้การใช้สัตว์มาถ้อย โยงความหมายสู่ตัวละครเอกเหล่านี้ สะท้อนมโนทัศน์ของสังคมไทยที่ยังคงยึดติดกับอุดมการณ์ปิตาธิปไตย ความเป็นชายยังคงถูกยกให้เหนือกว่าความเป็นหญิง ภาพของความเท่าเทียมทางเพศมิได้นำเสนอในนวนิยายประเภทนี้ แต่เป็นการนำเสนอว่าเพศวิถีแบบชายรักชายยังคงยึดกับอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ได้เรียนรู้มโนทัศน์ของสังคมไทยที่มองกลุ่มชายรักชายว่าไม่ได้เป็นการยอมรับความแตกต่างหลากหลายทางเพศแต่อย่างใด ยังคงยึดอยู่บนอุดมการณ์ปิตาธิปไตยที่มองว่าผู้ชายอยู่เหนือผู้หญิงและกลุ่มรักร่วมเพศ
2. เข้าใจกลวิธีการนำเสนอตัวละครมาเปรียบเทียบกับมนุษย์ ทำให้เห็นวิธีคิดของสังคมไทยที่มีความเป็นสากล คือ มองผู้ชายเป็นสัตว์ที่มีอำนาจ มองบทบาทผู้หญิงเป็นสัตว์ผู้อ่อนแอ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยที่มุ่งนำเสนอการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของนวนิยายวัยรุ่นแนววายผ่านการใช้อุปลักษณีสัตว์แสดงมโนทัศน์เกี่ยวกับพระเอกและนายเอกในวรรณกรรมประชานิยมปัจจุบัน ความเข้านวนิยายแนวนี้จะช่วยให้เข้าใจทั้งสังคมวัยรุ่นและสังคมวรรณกรรมสมัยใหม่ที่มีความแตกต่าง อันจะเป็นการดำรงสันติสุขเพราะเข้าใจความหลากหลายทางวัฒนธรรมและความหลากหลายทางเพศ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรออกแบบการวิจัยในประเด็นการดัดแปลงตัวบทนวนิยายเป็นละครชุด เพราะนวนิยายกลุ่มนี้มีลักษณะของความเป็นประชานิยมที่มีการพัฒนาตัวบทไปสู่การเป็นละครชุดจำนวนมาก การดัดแปลงดังกล่าวจึงสามารถที่จะวิเคราะห์ได้ในหลายมุมมอง เช่น กลวิธีการดัดแปลงตัวบท หรือ การเปรียบเทียบตัวละครในนวนิยายกับตัวละครในละครชุด
2. ควรศึกษาการเพิ่มจำนวนผู้อ่าน เพราะถึงแม้จะมีการศึกษาผู้อ่านนวนิยายกลุ่มนี้จำนวนหนึ่งแต่พบว่ามีน้อยมาก ทั้งที่เป็นกลุ่มประชากรกลุ่มใหญ่ในวัฒนธรรมการอ่าน การศึกษาอิทธิพลของผู้อ่านต่อการพัฒนาวัฒนธรรมการอ่านของไทยจึงเป็นประเด็นสำคัญ

ข้อจำกัดของการวิจัย

ข้อจำกัดของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือการใช้ตัวบทที่เป็นนวนิยายที่อาจจะแตกต่างกันตามศิลปะทางภาษาของแต่ละบุคคล รวมไปถึงแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์ที่อาจจะยังไม่หลากหลาย การใช้แนวคิดหรือทฤษฎีที่หลากหลายจะช่วยฉายภาพของนวนิยายหรือสื่อแนวนั้นได้อย่างชัดเจนลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นได้

References

- Afterday. (2017). Lang mān. [Behind the Scenes]. Bangkok: EverY.
- Bunphan, C. (2004). Khwāmmai priāphīap khōng sat nai samnuān Thai .[The Metaphorical meanings to animals in Thai Idioms]. withhayāniphon sinlapa sātra mahābandit . mahāwithhayalai Thammasat .
- Bunsom, P. (2013). Uppalak nai 'Angkrit kieokap sat .[Animal terms as conceptual metaphor in English idioms]. withhayāniphon sinlapa sātra mahābandit . Mahāwithhayalai Sinlapakōn
- Chanthao, R. (2017). Uppalak phūchai lāe phūying nai suphāsīt bāo sāo Lāo. [Metaphors of Men and Women in Bao-Sao Lao Proverbs]. *Journal of Language, Religion and Culture*. 7(1),154-183.
- Chiffon_cake. (2017). Banlang paksa. [Bird Throne] .Bangkok: EverY.
- Etu De. (2016). Lut lōk thangthī riak phiwā (nāi) thān! [Call me My Lord]. Bangkok: MeeDee.
- Honey. (2017). Phanæk wun chuān khun rkakan. [My office]. Bangkok: EverY.
- huskyhund. (2017). Nūa mek lem nung [Cloud No1]. Bangkok: EverY.
- Kinsella, S. (1998a). Japanese Subculture in the 1990s: Otaku and the Amateur Manga Movement. *Journal of Japanese Studies*, 24(2),289-316.
- Lakoff G. and Johnson M. (1980). *Metaphors We Live by*. The University of Chicago Press.
- Lertwichayaroj, N. (2017). Huāchai/wai. [Yuri/Yaoi]. Bangkok: banbooks.
- Mackinnon, C. (1997). *In Harm's Way: The Pornography Civil Rights Hearings*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- May-Twin. (2016). Čham waiwā rak kan. [Memory] Bangkok: Bakery book.
- McLelland, M. (2000). No climax, no point, no meaning Japanese women's boy-love sites on the internet. *Journal of Communication Inquiry*. 24(3),14.
- Min-ur. (2016). Ngao khān salak rak [love shadow]. Bangkok: Fireworks Publishing.
- NIRIN. (2017). Khitmak [think]. Bangkok: EverY.
- Panpothong, N. (2014). Wāt kam wikhro choēng wiphak tām nāo phāsāsāt : nāokhit lāe kānnam māsuksā wāt kam nai phāsā Thai. [Discourse Analysis linguistics]. Bangkok: Faculty of Art, Chulalongkorn University.
- Peecharoen, P. (2013). Khwāmchōp duai kotmai khōng nangsū katūn Yipun praphēt chāi rak chāi čak mummōng niti sēthasāt. [Legitimacy of Yaoi Manga in law and economic aspect]. Master Dissertation, Graduate School, Thammasat University, Bangkok, Thailand.
- Peeranawong, S. and Srijampha, S. (2019). Kānsuksā priāphīap kānchai 'u plak sat thī sadāeng manōthat kieokap khonnai Thai lāe 'Angkrit. [A Comparative Study of Animal Metaphors that Reflect the Concept of People in Thai and English idioms]. *Humanities and Social Sciences Review, Faculty of Humanities and Social Sciences, Lampang Rajabhat University*, 7(1),85-105.
- Phakdeephassook, S. (2018). Khwāmsamphan rawāng phāsā kap 'attalak lāe nāothāng kānnam māsuksā phāsā Thai. [Discourse Analysis in Thai]. Bangkok: Faculty of Art, Chulalongkorn University.

- Prasannam, N. (2019). Yū kap fæn : tua bot ya yo 'i khōng Thai kap watthanatham muānchon nai boṛibot khām sū. [Thai yaoi texts consumed in mass culture and trans-media condition]. *Proceeding of The 12th Humanities Research Forum in Thailand* , 572-605.
- Sae-chia, T. (2016). Phom kō khǣ chap phī tham miā khrap ! : chintanākān rūāng kān thāthāi 'amnāt kap kān (mai) thāthāi 'amnāt phāitai chintanākān nai niyāi wāi rūāng : phī wāk tua rāi kap nāi pī nung. [[just make you my wife, bro]. Imagination of Power Challenge and Unchallenged Power under Imagination in Y Novel 'SOTUS']. *Proceeding of The 3rd Kamphaeng Phet Rajabhat University National Conference*, 131-139.
- Satchaphan, R. (2017). Ān wannakam. Gen Z [Reading Gen Z]. Bangkok: Saengdao.
- Vespada, D. (2017). Čhup, pluāi , khwām rak nai lakhōn næo numnōi rak kan . *lao rūāng rūāng lao* , [Telltale : essays in honor of Soranat Tailanga]. Bangkok: Faculty of Humanities, Kasetsart University, 269-279.
- WIND. (2016). Hydrangea. Bangkok: Fireworks Publishing.
- Zanghellini, A. (2009). Underage sex and romance in Japanese homoerotic manga and anime. *Sage journals*. 18(2),159–177.